

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The man, on the right, has dark hair and is wearing a black tuxedo with a white shirt and a dark bow tie. He is gently holding the woman's face. The woman, on the left, has long, straight brown hair and is wearing a red dress. They are positioned in front of a Christmas tree decorated with lights and ornaments. To the left, a window shows a snowy outdoor scene.

Sharon Kendricková

Pan
Dokonalý

SHARON KENDRICKOVÁ

PAN DOKONALÝ

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

PAN DOKONALÝ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Italian's Christmas Housekeeper

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:

Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2018 by Sharon Kendrick

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5321-5 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5322-2 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5323-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Salvio De Gennaro se upřeně zadíval na mihotající světlo svíček, které zářily v okně velkého starého domu. Přiměly ho myslet na Vánoce, a to rozhodně nechtěl – v žádném případě už teď, když do svátků zbývalo ještě šest týdnů. Ale tady v Anglii byly obchody už plné vánočních stromků, stříbrných řetězů a dárků, které by si žádný normální, rozumný člověk pro sebe vůbec nepřál.

Zamračeně pohlédl na temné vlny Atlantiku, které dole pod ním nebezpečně narážely do skal.

Vánoce. Pro něj nejhorší období roku. Bez diskusí.

Zpomalil tempo a přešel do poklusu. Kolem něj se zešeřilo, jako kdyby někdo najednou zatáhl šedivou záclonu.

Pršelo čím dál víc a velké kapky vody mu jedna po druhé dopadaly na tělo, ale bylo mu to jedno. Nevadilo mu ani, že má bosé nohy postříkané blátem a svaly ho pálí od fyzické námahy. Běžel, protože musel. Protože ho to naučili. Tvrdé fyzické cvičení se stalo každodenní součástí jeho života, ať byl kdekoli. Disciplína pro něj znamenala totéž jako dýchání. Právě díky ní byl silný a houževnatý. Sotva si všiml, že se mu mokré tričko i šortky přilepily na tělo.

Myslel na večer, který měl před sebou, a už poněkolkikáté v duchu přemítal, proč se vlastně rozhodl přijet. Byl tady, protože chtěl koupit jeden prvotřídní pozemek od svého aristokratického hostitele a byl přesvědčený, že takový obchod se rychleji uzavře při neformálním setkání.

Člověk, se kterým měl jednat, byl totiž pověstný tím, že je zatraceně obtížné ho k čemukoli přimět. Salvia na to upozornila i jeho asistentka, když se ho ptala, jestli má přijmout překvapivé pozvání na večeři i s noclehem.

Salvio se trpce usmál. Možná, že by měl být vděčný za to, že dostal přístup do úchvatného domu lorda Averyho, který se tyčil na skále s výhledem na bouřlivý zimní oceán.

Ale vděčnost byla vlastnost, kterou zrovna moc neoplýval, přestože mu to jeho obrovské bohatství a život v přepychu umožňovaly.

Nijak se na dnešní večeři netěšil. Obzvlášť proto, že hostitelka ho upřeně pozorovala už od okamžiku, kdy přijel. Na podobné hladové, dychtivé pohledy byl už sice zvyklý, ale unavovaly ho. V duchu si s opovržením pomyslel, že vdané ženy, které ho svádějí, jsou vždycky příšerně neatraktivní.

Nadechl se zhluboka mořského vzduchu a zamířil pomalu zpátky k domu. Uvědomil si, že musí ještě říct své asistentce, aby přidala pár jmen na seznam hostů na jeho každoroční vánoční večírek v Cotswoldu, který už se blížil.

Zhluboka si povzdychl. Takle oslava vždycky probíhala v jeho panském sídle a byla to pro všechny velká událost, i když on osobně by se jí nejradši vyhnul. Ale spouště lidí dlužil pohostinnost a Vánoce člověk nemůže jen tak opominout, i kdyby to byla sebelákavější představa.

Naučil se ten svátek tolerovat a svoji averzi vůči němu zamaskovat skoro až přehnanou štedrostí.

Nakoupil vždycky drahé dárky pro rodinu i zaměstnance a jel do své rodné Neapole navštívit rodiče, protože přesně to se od hodného dítěte očekává, ať je jakkoli staré a úspěšné. Vrátil se zpátky do města, kterému se ze všech sil vyhýbal, protože bylo místem, kde ztroskotaly všechny jeho sny. Kdo by si tohle chtěl připomínat?

Právě tam se totiž ocitl ve svém životě na samém dně – a muž, který se od toho dna pak odrazil, byl už někým úplně jiným. Člověkem, který se oprostil od jakýchkoli citů. A který už nikdy znovu nedopustí, aby byl komukoli vydaný na pospas.

Posledních pár set metrů znovu zrychlil, ale v duchu myslel na Neapol a nevyhnutelnou smršť otázek na to, proč nepřivezl domů nějaké děvče, se kterým se hodlá oženit, a kdy už konečně bude mít tlupu černovlasých dětí, které by jeho matka mohla rozmazlovat.

Bude muset strpět její nostalgický, smutný pohled a nechat si pro sebe, že se nemá v úmyslu oženit. Nikdy. Proč by ji měl ale tak zklamat?

Když doběhl až k rozlehlému domu, konečně zpomalil. Byl rád, že odmítl pozvání své hostitelky a jejího manžela, aby je doprovodil odpoledne do místní vesnice, kde se konalo představení Popelky. Salvio se pro sebe cynicky usmál. Amatérské divadlo v doprovodu vdané ženy, která si na něj dělala choutky? Ani za nic.

Místo toho měl v úmyslu využít nečekaného volna k odpočinku. Jít se sklenkou vody do svého pokoje a zaposlouchat se do uklidňujícího šumění oceánu a chvíli si číst. Nebo zkusit na vlastní pěst vypátrat pozemek v Novém Mexiku, který tolik toužil vlastnit.

Ale nejdřív se musí osušit.

Molly se zakousla do obrovského kusu čokoládového dortu, a když ucítila na jazyku jeho úžasnou sladkou chuť, nahlas zasténala rozkoší.

Měla hlad. Příšerný hlad. Od snídaně celý den vůbec nic nejedla. A ovesná kaše, kterou ráno měla, byla hrozně žmolkovitá, protože trouba v kuchyni byla naprosto nepředvídatelná.

Nestalo se jí to poprvé. Vůbec nechápala, proč její zaměstnavatelé mají vždycky místo normálního sporáku s jednoduchou obsluhou zákeřný přístroj, který se chová nevyspytatelně.

Celé dopoledne dřela. Uklízela dům s ještě větší vervou než obvykle, protože lady Averyová byla kvůli svému hostovi, kterého pozvala na večírek i s noclehem, celá nesvá.

„Je to Ital,“ pronesla její šéfová stroze. „A víte určitě sama moc dobře, jak si Italové potrpí na čistotu.“

Molly to upřímně řečeno vůbec nevěděla. Ale zneklidňovalo ji, že lady Averyová tvrdila, že nepracuje dost usilovně. Proto Molly otřela prach z křišťálových lustrů s ještě větší pečlivostí než obvykle a vyluxovala dokonce i za těžkými kusy nábytku. Dokonce si klekla na kolena a drhla zadní terasu s takovou vehementností, až si odřela ruce do krve.

Do ložnice pro hosty postavila velkou měděnou vázu s vonným eukalyptem a tmavými růžemi a celé dopoledne pekla koláče, aby to v domě vonělo domovem.

Averyovi tenhle dům využívali jen zřídka. Právě to byl jeden z důvodů, proč Molly považovala za skvělou práci být jejich hospodyní. Znamenalo to, že mohla vyjít s omezeným rozpočtem a většinu vydělaných peněz použít na splácení bratrova dluhu a především děsivých úroků, které jako by pořád jen narůstaly. Byl to také důvod, proč vydržela žít skoro na samotě a snášela rozmary své zaměstnavatelky, místo aby roztáhla křídla a odletěla někam, kde by se jí žilo svobodněji.

Ale když potom přišla zima, uvědomovala si svou

izolovanost od ostatního světa ještě víc než kdy jindy. Bylo zvláštní, jak Vánoce člověku vždycky připomenu, co všechno mu v životě chybí. Letos se jí stýskalo po bratrovi a zároveň si dělala starost, co asi v Austrálii dělá. Ale v hloubi duše věděla, že ho musela nechat odjet. Oběma jim to prospělo. Robbie se na tom velkém kontinentě zalitým sluncem má určitě skvěle. O tom nepochybovala.

Znovu se zakousla do čokoládového koláče a v duchu si připomněla, že většina lidí na jejím místě by se radovala z toho, že Averyovi konečně přijeli a budou ve svém domě hostit spoustu zajímavých, úžasných lidí.

A Molly se se všemi setká – i když jen proto, aby jim ustlala postel nebo nabídla domácí koláče. Budou tu politici, kteří pracovali pro lorda Averyho ve Westminsterském paláci, slavní herci, kteří přednášeli Shakespearovy sonety na jevištích londýnských divadel. Taky podnikatelé, a možná i členové královské rodiny, jejichž bodyguardi se vždycky měli ve zvyku potulovat po kuchyni a dožadovat se šálku čaje.

Ale Molly ještě nikdy neslyšela, že by lady Averyová dělala kvůli někomu takový povyk jako před příjezdem Salvia De Gennera, který byl zjevně nějakým významným developerem, žijícím převážně v Londýně.

Časně ráno si ji zavolala paní domu do své pracovny, ve které byly všechny stěny plné fotografií lady Averyové. Měla na nich zasněný výraz a pocházely z doby ještě předtím, než se rozhodla svěřit svůj obličej rukám plastického chirurga.

Molly byla přesvědčená, že to byl špatný nápad, ale nikdy by to nahlas neřekla.

Plné rty lady Averyové na sobě měly nános neuvěřitelně křiklavé růžové barvy, a když se zadívala na Molly, celý obličej byl až nepřírozeně hladký, bez jediné

vrásky. Jen cukání v očích naznačovalo, že je z blížící se návštěvy italského magnáta nervózní.

„Je už na příjezd našeho hosta všechno připravené?“ zeptala se úsečně.

„Ano, lady Averyová.“

„Ujistěte se, že povlečení *signora* De Gennara je provoněné levandulí, ano?“ pokračovala paní domu.

„A zkontrolujte, že jste použila to s naším monogramem.“

„Ano, lady Averyová.“

„Vlastně...“ Následovala krátká pauza. „Možná, že by bylo lepší, kdybyste zašla do města a koupila novou přikrývku.“

„Teď, madam?“

„Ano. Teď hned.“ Zakroužila nalakovaným nehtem po pijáku na pracovním stole, a když znovu promluvila, hlas se jí trochu chvěl. „Nechceme přece, aby si *signor* De Gennaro stěžoval, že je mu zima, že ne?“

„To rozhodně ne, lady Averyová.“

Koupě nové přikrývky na poslední chvíli byla důvodem, proč Molly nebyla po ruce, aby přivítala italského magnáta po jeho příjezdu. A když se vrátila z nákupu – celá udýchaná z tíhy obrovské peřiny, naplněné husím peřím – nebylo po něm nikde ani stopy.

Jen jeho otevřený kufr a pár kusů oblečení, poházených po pokoji nasvědčovaly, že je někde nablízku, i když ho nikde v domě nezahlédla.

To aspoň znamenalo, že mu Molly mohla v klidu ustlat postel – ačkoli se jí okamžitě rozbušilo srdce, když zahlédla jeho vybledlé džínsy, pohozené přes židli. A když vzala do ruky tmavý svetr, který ležel zmuchlaný hned vedle, překvapilo ji, jak je kašmír neuvěřitelně hebký. Pohládila konečky prstů jemnou vlnu, pak svetr úhledně složila a zamířila zpátky do kuchyně pro čaj a kousek koláče na posilněnou.

Sotva se do něj ale zakousla, otevřely se kuchyňské dveře, pak se s bouchnutím znovu zavřely a před Molly stál na prahu muž, který nemohl být nikým jiným než pověstným italským milionářem.

Poskočilo jí srdce.

Byl to do slova a do písmene *pan Dokonalý*.

Čokoládový koláč, kterého měla zrovna plnou pusu, se jí začal lepit na patro. Nedokázala ani polknout, jak byla ohromená.

Nohy měl postříkané blátem, obličej ošlehaný větrem, a ani se nepohnul. Tričko a kraťasy rozhodně nebyly tím nejvhodnějším oblečením do chladného zimního dne, i když měl kolem pasu uvázanou flísovou mikinu. Ale jeho tělo...

Molly se snažila na něj nezápat, ale nemohla od něj odtrhnout oči. To tělo bylo prostě úžasné. A ona přitom nepatřila k ženám, které by trávily čas zkoumáním mužských těl. Ve skutečnosti v ní nikdy žádný muž totiž neprobudil opravdový zájem.

Až doteď.

Hlasitě polkla. Na koláč, který držela v ruce, najednou úplně zapomněla. Stálo ji vždycky skoro nadlidské úsilí nevšímat si cukrové polevy, která byla doslova prokletím jejího života. Ale teď jí nevěnovala nejmenší pozornost.

Protože ještě nikdy v životě neviděla takového muže. S tak dokonalým, atletickým tělem, jako kdyby měl každý sval vytvarovaný štetcem.

Konečně zvedla hlavu a zadívala se mu do obličeje. Do jeho očí, černých jako ta nejtemnější noc. A na jeho rty.

Molly znovu polkla. Bože, to byly rty. Smyslné a plné, ale vůbec se neusmívaly, když se na ni podíval. Chvilí jí trvalo, než si to uvědomila. Bylo v nich... *po-hrdání*? Rozbušilo se jí srdce. Ano, přesně tak to bylo.

Muže s atletickým tělem, na kterém nebyl ani gram navíc, rozhodně nebude přitahovat žena kyprých tvarů v ošklivé, neforemné uniformě, která si cpe právě do pusy pořádnou dávku sacharidů.

Začervenala se rozpaky, nakousaný koláč vrátila zpátky na talíř a vstala. Cítila, jak se jí podlamují kolena.

„Já...“ Několikrát si odkašlala, než se pokusila znovu promluvit. „Moc se omlouvám. Nečekala jsem nikoho...“

Na okamžik se na ni zadíval a v očích měl zachmuřený výraz. Pak zalétl pohledem ke koláči na jejím talíři. „O tom nepochybuju.“

„Vy jste určitě...“ *Temný anděl, který se najednou snesl do mé kuchyně?* Sevřelo se jí srdce. „*Signor De Gennaro?*“ vyhrkla.

„Uhodla jste. Omlouvám se.“ Odvázal si mikinu z pasu a přetáhl si ji přes hlavu. Pak vytřepal vodu z hustých vlasů. „Zdá se, že jsem vás vyrušil od svačiny.“

Od svačiny? Mluvil sice bezchybnou angličtinou, ale jeho silný přízvuk poutal její pozornost úplně stejně jako předtím jeho tělo.

Molly chtěla říct, že to byl spíš pozdní oběd, protože celé dopoledne věnovala usilovné přípravě na jeho příjezd, ale nechala si to radši pro sebe.

Copak by něco takového mohlo Salvia De Gennara zajímat? A jak si mohla myslet, že by jí uvěřil, že se koláčem necpe od rána do večera, když její kyprá postava vyprávěla úplně jiný příběh?

Uhladila si uniformu a snažila se nasadit profesionální výraz a přestat se tvářit provinile kvůli tomu, že ji přistihl, jak dělá něco, co by dělat neměla.

Nepřestával se na ni dívat.

Byla z jeho pohledu čím dál nervóznější.

„Můžu vám něco nabídnout, signore De Gennaro?“ zeptala se zdvořile. „Obávám se, že lord a lady Averyovi odešli na vesnickou pantomimu a vrátí se trochu později.“

„Já vím,“ odpověděl chladně. „Snad trochu vody. A kávu, jestli ji máte.“

„Samozřejmě. Jakou si přejete kávu?“

Poprvé se na ni usmál. „Černou, silnou, bez cukru. *Grazie*.“

Samozřejmě, že bez cukru, pomyslela si Molly. Vypadal, jako kdyby si nikdy v životě nevzal do úst nic sladkého.

Modlila se, aby už odešel. Dřív, než si všimne, jak jí začínají tuhnout bradavky pod nelichotivě vypadající modrou uniformou, kterou jí vnutila lady Averyová.

„Hned ji udělám,“ řekla rychle. „A přinesu vám ji do vašeho pokoje.“

„To není třeba. Počkám tady,“ řekl.

Nejradši by mu řekla, že ji znervózňuje, když tu takhle stojí jako nějaká zasmušilá temná socha a pořád na ni zírá.

Zdálo se, jako kdyby jí četl myšlenky. Otočil se a zamířil k oknu. Všimla si, že nepatrně napadá na pravou nohu. Zranil se venku při běhu? Měla by se ho zeptat, jestli nepotřebuje obvaz? Asi ne. Kdyby ho chtěl, určitě by si o něj řekl sám.

Najednou ji ale mrzelo, že neměla čas upravit si vlasy. A že ji tu nenašel, jak sedí s knížkou v ruce, místo toho, aby ji viděl cpát se koláčem.

„Pospíším si,“ řekla a sáhla na poličku pro čistou sklenici.

„Já nikam nespěchám,“ podotkl klidně.

Protože to byla pravda. Salvio si uvědomil, že se dobře baví, i když si vůbec nebyl jistý proč. Možná to bylo tím, že celá tahle situace pro něj byla něčím

úplně novým. Společnost ženy, se kterou by se za normálních okolností vůbec nesetkal. Aspoň od té doby, kdy přestal vymetat uličky Neapole, plné kyprých žen, ochotných potěšit muže po dlouhém, těžkém dni. Žen jako byla tahle, které se začervenaly, jakmile se na ně člověk podíval.

Chvíli čekal, jestli ho pozná. Kdyby tak věděla, kdo ve skutečnosti je – nebo spíš kým byl. Ale nic takového se nestalo.

Už za ta léta důvěrně znal nenasytné pohledy i předstíraný nezájem. Ale v jejím obličeji nic z toho nespatriil. A proč taky? Byla mnohem mladší než on a z jiné země. Jak by mohla vědět, že v jeho rodné Itálii býval kdysi slavný?

Když se na ni znovu zadíval, její silueta mu připomněla láhve Verdicchia, které lemovaly police městského baru, ve kterém trávil jako kluk skoro každý večer, než ho objevili lovci talentů a připravili ho o dětství.

Když se otočila, aby zapnula kávovar, najednou mu úplně vyschlo v krku. Ztěžka polkl.

Madonna mia – to byla ale nádra! Byl rád, že se k němu znovu obrátila zády, aby otevřela dveře lednice.

Jenže když to udělala, stejně fascinovaně začal zírat na její pozadí.

V duchu si začal představovat, jaké by to bylo, kdyby si rozpustila vlasy.

Pak se znovu otočila a zadívala se na něj. Její oči mu připomínaly obraz Madony v kostele v Neapoli, který kdysi býval sirotčincem.

Jejich pohledy se na okamžik střetly a ve vzduchu to zajiskřilo.

Salvio ucítil svíravý pocit kolem srdce. Chtíč? Samozřejmě. Co by to bylo jiného? Jen přišla ta reakce tak rychle, až ho zaskočila.

Z jejího pohledu ale nevyčetl vůbec žádnou odpověď, a to ho hrozně zmátlo. Ještě se mu snad nikdy nestalo, aby v očích ženy nespátril touhu, jakmile se na něj podívala.

Pobaveně si uvědomil, že je ostražitá. Možná, že si to zasloužil.

Vždyť se na ni díval jako nějaký osmnáctiletý nadřazený kluk, který poprvé v životě spatřil hezkou holku.

„Vy jste kuchařka?“ zeptal se, aby zachránil situaci.

Přikývla. „Tak trochu. Oficiálně jsem hospodyně, ale dělám vlastně všechno. Otvírám dveře hostům, připravuju pro ně pokoje.“ Podala mu šálek s kávou. „Budete si přát ještě něco, *signore* De Gennaro?“

Usmál se. „Salvio. A jak se jmenujete vy?“

Tvářila se zaskočeně, jako kdyby se jí jen málokdy někdo ptal na jméno. „Molly“, odpověděla plaše. „Molly Millerová.“

Molly Millerová.

Hrozně rád by to jméno zopakoval nahlas, ale jejich konverzaci ukončil záblesk reflektorů auta, které vjelo na štěrkovou cestu před domem.

Salvio si všiml, jak sebou cukla a automaticky si hned upravila svůj stejnokroj.

„To jsou Averyovi.“

„Určitě.“

„Radši byste... Radši byste měl jít,“ řekla naléhavě. „Mám připravovat večeři a lady Averyová nebude ráda, když najde svého hosta v kuchyni.“

Salvio měl sto chutí jí říct, že je mu úplně jedno, co si lady Averyová pomyslí, ale viděl, že má strach, a nechtěl jí zbytečně přidělavat problémy.

Vzal do ruky kávu i vodu a zamířil ke dveřím. „*Grazie mille*,“ řekl a vyšel ven z teplé kuchyně. Zamířil rychle ke schodišti, protože nechtěl být u toho, až se Averyovi objeví v hale.